

Het staartje achter het schot uit het kogelgeweer

Enkele weken geleden schreef ik in het artikel: “Een moreel verwerpelijke actie” over iemand die s' morgens vroeg met behulp van een kogelgeweer een dier, ik dacht op dat moment een ree, doodschoot en in zijn auto met laadbak meenam. Ik eindigde het artikel met de opmerking dat ik dit een moreel verwerpelijke actie vond. Je steelt immers op deze manier van de natuur en die is van ons allemaal. Ik kon op dat moment niet bevroeden dat dit verhaal nog enkele staartjes zou krijgen.

Ik ben niet de enige die in de ochtend een wandeling door het bos maakt. Je komt s' morgens bijna altijd dezelfde mensen tegen en met sommigen van hen maak je weleens een praatje en wissel je de laatste nieuwtjes uit. Enkele dagen nadat ik het artikel geschreven had, vertelde een van de wandelaars dat bij een hertenboer, grenzend aan het bos waar de jager zijn dodelijke activiteiten verricht had, alle hindses (dat zijn meisjes-herten) ontsnapt waren inclusief een hertenbok. Ik vertelde hem toen van het schot uit het kogelgeweer van enkele dagen terug en dat deze jager waarschijnlijk een van de ontsnapte herten had dood geschoten en niet een ree zoals ik aanvankelijk dacht, waarna elk van ons zijn vaste wandelroute vervolgde.

Thuisgekomen besloot ik de betreffende hertenhouder zelf te bellen om uit de eerste hand te vernemen wat er gebeurd was en met name wilde ik weten hoe de herten ontsnapt waren. Het zou natuurlijk kunnen zijn dat iemand een poort had open gemaakt en de herten moedwillig had laten ontsnappen. Dan zou ik zelf als hertenhouder extra veiligheidsmaatregelen moeten nemen. Het bleek dat de hertenbok de afrastering kapot had gemaakt en dat daardoor de herten ontsnapt waren. Een gedeelte van de herten was weer terug gekomen, maar 2 herten hadden definitief het hazenpad gekozen. Hij had er zich bij neergelegd dat die niet meer zouden terugkeren naar zijn wei, ook al had hij jarenlang voorbeeldig voor hen gezorgd. Eenmaal van de vrijheid genoten, zo dacht hij, zullen ze wel in vrijheid willen blijven leven. Toen ik hem vertelde dat een schot uit een kogelgeweer waarschijnlijk een van zijn herten had gedood, reageerde hij boos: “Een koe die uit het weiland breekt, schiet je toch ook niet dood”, zo zei hij.

Een week later werd ik gebeld door een buurman enkele huizen verder op met de mededeling dat er 4 herten van mij over de straat liepen. Geschrokken liep ik naar de wei om de herten te tellen en kon met een gerust hart vaststellen dat alle 15 herten nog in de wei liepen. Het zullen wel reeën geweest zijn die de buurman had gezien, zo veronderstelde ik. In elk geval niet de 2 herten die ontsnapt waren uit de wei met de hertenbok, want die waren met z'n tweeën. Twee dagen later hoorde ik s'morgens vroeg lawaai op het gazon dat grenst aan mijn hertenwei. Ik kijk door het raam naar buiten en zie tot mijn stomme verbazing 2 herten lopen die zich bij mijn herten wilden voegen. Dat op zich was wel begrijpelijk, want een hert is een kuddedier, maar zouden dit dan de herten zijn van de hertenhouder bij het bos. Ik maakte de poort open en ze liepen zo de wei in. Vervolgens belde ik de hertenboer en hij kwam kijken en stelde vast dat de 2 wel erg veel op zijn vermiste herten leken en realiseerde zich meteen dat, nu alle herten terug waren, ze ook niet meer voor gevaar op de weg konden zorgen. Hij vroeg of ze voorlopig in mijn wei konden blijven. Ik stemde toe. Eind goed al goed en hiermee kwam een einde aan het hertenverhaal, zo dacht ik.

Weer enkele dagen later hoorde ik tijdens de boswandeling dat een andere hertenhouder in de buurt vergeten was om het poortje van zijn wei dicht te doen en dat zijn 4 herten ontsnapt waren. Dat waren blijkbaar de 4 herten waarover gebeld was. Toen ik enkele dagen later de

eigenaar van de 4 ontsnapte herten ontmoette, vroeg ik hem hoe het met zijn herten was. Hij vertelde over de ontsnapte herten en dat er inmiddels 2 terecht waren en dat er nog steeds 2 op de vlucht waren. Deze waren door iemand anders 10 km verderop gesignaleerd. Meer wist hij er niet over te vertellen. Ik vertelde hem het verhaal van de andere hertenhouder die tevreden had vastgesteld dat met de 2 herten die mij bij waren aangekomen al zijn herten terecht waren. En u begrijpt het al: die 2 herten die nu bij mij in de wei lopen, kunnen in theorie van beide hertenhouders zijn. Daarop besloot de hertenhouder van de 2 nog vermiste herten te komen kijken en stelde vast dat die 2 herten wel erg veel op zijn nog ontsnapte herten leken. Dat kan ook niet anders want damherten lijken allemaal op elkaar. Hoe nu verder vroegen we ons af.

Er zal pas echt sprake zijn van een happy end als de andere 2 herten zich op een dag ook bij mij melden om opgenomen te worden in de zich alsmaar vermeerderende hertengroep. Ja zeker vermeerdering want de 2 herten die zich bij de andere gevoegd hebben, zijn ook nog in verwachting.

Het lijkt wel een continuïng story, waarvan het einde nog niet in zicht is.
En nu maar wachten op het volgende staartje van dit verhaal.

Wordt vervolgd.

Henk Geene
April 2016